

VOLÁNÍ PO POMOCNÍKU

POHLEĎME jen blíže na všechny lidi, kteří dnes s obzvláštní horlivostí hledají duchovního pomocníka a očekávají ho s vnitřním povznesením. Myslí si, že jsou sami již duchovně důkladně připraveni, aby ho poznali a uslyšeli jeho slovo.

Co při klidném pozorování vidíme, je velká roztržštěnost. Například posláni Kristovo zapůsobilo na mnohé lidi podivným způsobem. Utvořili si o něm mylnou představu. Příčina spočívala jako obvykle v nesprávném hodnocení sebe samých, ve vypínavosti.

Místo dřívější úcty a zachovávání samozřejmého odstupu a ostře hranice mezi Bohem a lidmi nastoupilo na jedné straně naříkavé žebrání, které chce stále jen přijímat, ale za žádnou cenu nechce přitom nic dělat. »Modli se« lidé sice přijali, ale že k němu bylo také řečeno »a pracuj«, »pracuj na sobě samém«, o tom nechtějí nic vědět.

Na druhé straně se zase považují za tak samostatné a nezávislé, že všechno zможou sami, a s trochou úsilí se dokonce mohou stát i božskými.

Je také mnoho lidí, kteří jen požadují a očekávají, že se o ně bude Bůh ucházet. Vždyť již jednou vyslal svého Syna, a dokázal tím, jak velmi mu záleží na tom, aby se mu lidstvo přiblížilo. Snad je dokonce i potřebuje!

Kam jen člověk pohlédne, všude nalezne domýšlivost, nikde pokoru. Chybí správné hodnocení sebe sama.

Především bude nutné, aby člověk sestoupil ze své domnělé výše, aby mohl být *skutečně člověkem* a jako *takový* začal svůj vzestup.

Dnes sedí duchovně nadutý na stromě na úpatí hory, místo aby stál pevně a bezpečně oběma nohama na zemi. Proto také nebude moci vystoupit na vrchol hory, jestli předtím ze stromu nesleze nebo nespadne.

Mezitím však pravděpodobně všichni ti, kdo kráčeli klidně a rozumně svou cestou po zemi pod jeho stromem, a na něž on vysoko-myslně shlížel, došli až na vrchol hory.

Ale události samy mu pomohou, neboť strom ve zcela blízké době *padne*. Snad se potom člověk nakonec přece jen vzpamatuje, až se tak nejméně ocitne na zemi z vratké výše. Ale pak bude mít již nejvyšší čas a nezbude mu ani hodina k promeškání.

Dnes si mnozí myslí, že to může ve starém nepořádku jít dále tak, jak to chodilo po tisíciletí. Hoví si pohodlně ve svých křeslech a očekávají silného pomocníka.

Ale *jak* si představují tohoto pomocníka! Je to vskutku žalostné.

Především od něj očekávají, nebo lépe řečeno *vyžadují*, aby *on* připravil každému jednotlivci jeho cestu vzhůru ke Světlu. *On* se má namáhat stavět mosty na cestě k Pravdě pro stoupence *všech* vyznání. *On* to má udělat tak snadné a srozumitelné, aby tomu každý bez námahy porozuměl. Jeho slova musí být volena tak, aby o jejich správnosti ihned přesvědčil všechny lidi bez rozdílu.

Jestli se přitom musí člověk sám namáhat a sám přemýšlet, pak to není pravý pomocník. Neboť je-li povolán, aby svým slovem vedl a ukázal pravou cestu, musí se přirozeně o lidi i starat. Je přece *jeho* věcí, aby lidi přesvědčil, probudil! Vždyť Kristus za to dokonce položil svůj život.

Je mnoho těch, kdo dnes takto uvažují. Takoví lidé se však vůbec nemusí namáhat, neboť se podobají pošetilým pannám z evangelia a jdou vstříc svému »pozdě«.

Pomocník je určitě *neprobudí*. Nechá je klidně spát, až se brána zavře a oni nebudou moci stoupat ke Světlu, poněvadž se nedovedli včas vyprostit z dosahu hmotnosti, ač jim k tomu pomocník svým Slovem ukazoval cestu.

Vždyť člověk není tak cenný, jak se domýšlí. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém tak zvaném pokroku dnes již vůbec neví, co vlastně *chce*, bude muset konečně zvědět, co činit *má*!

Lidé tohoto druhu přejdou kolem pomocníka, hledající a povýšeně kritizující, stejně jako kdysi chodili mnozí kolem *toho*, na jehož příchod již bylo všechno připraveno zjeveními.

Jak si mohou *takto* představovat duchovního pomocníka!

On neučiní lidstvu ani ty *nejmenší ústupky* a bude *požadovat* všude tam, kde se čeká, že bude dávat!

Avšak vážně přemýšlející člověk pozná ihned, že *právě v přísném a důsledném požadavku* pozorného myšlení spočívá to nejlepší, čeho je třeba k záchraně lidstva, tak hluboce pokleslého do duchovní lenosti. Právě tím, že pomocník již předem vyžaduje k pochopení svých slov duchovní živost a *vážné* chtění, vlastní námahu, hravě odloučí hned na počátku plevy od zrna. V tom spočívá samočinné působení Božských zákonů. Lidem se dostane i zde přesně toho, co sami skutečně chtějí. –

Je však ještě jeden druh lidí, kteří se domýšlejí, že jsou obzvlášť bystří.

Ti si ovšem utvořili o pomocníku zcela jiný obraz, jak se dá vyčíst z jejich spisů. Není však méně groteskní. Neboť oni v něm očekávají... duchovního akrobata!

Tisíce lidí dnes považují jasnovidectví, jasnoslyšení, jasnocítění atd. za veliký pokrok; ale ve skutečnosti tomu tak *není*. Nic takto naučeného, vypěstovaného, dokonce ani přineseného jako nadání se nemůže povznést nad pozemskou připoutanost. Takové jevy se pohybují jen v nízkých úrovních, na vyšší si nemohou činit nárok a jsou proto, celkem vzato, bezcenné.

Chce snad někdo pomoci lidstvu ke vzestupu *tím*, že mu ukazuje jemnohmotné věci stejného stupně, nebo že je učí vidět je a slyšet?

Tyto snahy nemají se skutečným duchovním vzestupem nic společného. Pro pozemské dění jsou také zbytečné. Jsou to jen duchovní artistické kousky a nic jiného. Snad jsou zajímavé pro jednotlivce, ale pro celé lidstvo jsou *bez jakékoliv ceny*!

Je ovšem snadno pochopitelné, že si takoví lidé přejí pomocníka stejného druhu, který to všechno umí lépe než oni. –

Existuje však velký počet lidí, kteří zacházejí ještě mnohem dále, až do směšnosti. Myslí to přitom naprosto vážně.

Pro ně je na příklad hlavní podmínkou a důkazem poslání i to, že pomocník... nesmí nastydnout! Kdo může nastydnout, ten už je vyřízen, protože podle jejich názoru neodpovídá ideálu pomocníka.

Silná osobnost přece musí být svým duchem nad tyto maličkosti povznesena.

Snad to zní trochu strojeně a směšně, ale je to vzato ze skutečnosti a znamená to v podstatě opakování někdejšího volání: »Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup z kříže.« – To se volá již dnes, ještě dříve, než je takový pomocník vůbec v dohledu!

Ubozí, nevědomí lidé. Ten, kdo cvičí své tělo tak *jednostranně*, že pod nátlakem ducha dočasně znečitliví, není nikterak vynikajícím velikánem. Lidé, kteří ho obdivují, se podobají dětem minulých staletí, které s otevřenými ústy a lesknoucíma se očima sledovaly krkolomné kousky potulných artistů, přičemž se v nich probouzelo horoucí přání umět také něco takového.

Velmi mnozí dnešní tak zvaní hledatelé ducha nebo hledatelé Boha nejsou v *duchovním* směru o nic dále než tehdejší děti v tomto zcela *pozemském* oboru.

Uvažujme však ještě dále: Potulní lidé starých dob, o nichž jsem právě mluvil, se zdokonalovali stále více a stali se z nich akrobaté v cirkusech a varieté. Jejich dovednost neuvěřitelně narůstala, a dnes se na jejich vystoupení dívají denně tisíce zhyčkaných lidí vždy s novým úžasem a často s vnitřním mrazením.

Ale mají z toho *pro sebe užitek*? Co si odnesou z takových hodin? Ačkoliv se mnohý akrobat při svých výkonech vydává v nebezpečí života, nemají z toho diváci ani to nejmenší. Všechny tyto věci musí zůstat i ve své nejvyšší dokonalosti *vždy* jen v rámci cirkusů a varieté. Budou vždy sloužit jen k pobavení, nikdy však nebudou lidstvu k užítku.

A *taková* akrobacie, avšak v *duchovní* oblasti, má dnes být měřítkem pro velikého pomocníka!

Ponechte těmto lidem jejich duchovní komedianty. Sami brzy uvidí, kam to vede. Oni sami ani nevědí, oč tím vlastně usilují. Domnívají se, že veliký může být jen ten, jehož duch ovládá tělo tak, že už nemůže být nemocné.

Každý takový výcvik je jednostranný a jednostrannost přivodí jen nezdravý stav a nemoc. Takovými věcmi se *neposiluje duch*, nýbrž se *pouze oslabuje tělo*! Porušuje se rovnováha nutná pro zdravý

soulad mezi tělem a duchem, a to se projeví tak, že se duch nakonec mnohem dříve odpoutá od týraného těla; ono mu již nemůže poskytnout pevný a zdravý základ pro pozemské prožívání. To pak ovšem duchu *schází* a on přichází do záhrobí *nezralý*. Bude muset svůj pozemský život prožít *ještě jednou*.

Všechno jsou to jen duchovní artistické kousky a nic jiného. Provádějí se na úkor pozemského těla, které má ve skutečnosti duchu *pomáhat*. Tělo *patří* k určitému období vývoje lidského ducha. Je-li zeslabeno a potlačeno, nemůže být duchu plně k užitku, poněvadž jeho vyzářování jsou příliš mdlá a nemohou mu ve hmotnosti poskytnout plnou sílu, kterou potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, musí uvést tělo do stavu duchovního vytržení, asi tak, jako když v malém měřítku strach před zubním lékařem potlačí bolest zubů.

Takové stavy vysokého vzrušení vydrží tělo bez újmy snad jednou, možná i vícekrát, nikoli však trvale, aniž se vážně poškodí.

A jestliže pomocník *toto* dělá nebo k tomu radí, pak není hozen být pomocníkem, poněvadž se tím prohřešuje proti přirozeným zákonům ve stvoření. Pozemský člověk má své tělo chránit jako svěřený statek a snažit se o zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Porušení této harmonie jednostranným potlačováním neznamená pokrok ani vzestup, nýbrž zásadní překážku při plnění jeho úkolu na zemi, ba *ve hmotnosti vůbec*. Ztrácí přitom plnost síly ducha pro své působení *ve hmotnosti*, neboť k němu je vždy zapotřebí síly pozemského těla; těla nikoliv zotročeného, ale harmonizujícího s duchem.

Člověk, kterého na základě takového počínání nazývají mistrem, je méně než žák, poněvadž naprosto nezná úkol lidského ducha ani potřeby jeho vývoje. Je dokonce škůdcem ducha.

Takoví lidé dojdou velmi brzy k bolestnému poznání své pošetilosti.

Avšak každý nepravý pomocník bude muset prožít *trpkou* zkušenost! Jeho vzestup v záhrobí může začít teprve *tehdy*, až dojde k poznání i *poslední* z těch, které svými duchovními hříčkami zdržel, nebo dokonce zavedl na scestí. Dokud zde na zemi působí ještě

jeho knihy a spisy, bude na onom světě zdržován, i kdyby tam mezitím došel k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu cvičení, dává lidem kamení místo chleba. Dokazuje tím, že nemá ani tušení o *skutečném* dění na onom světě, tím méně o celém světovém soukolí.